

Elegáns szerelem

Suttogó-völgy

A történetet akár
Jane Austen is írhatta volna...

*finep
selection*

ASHLEY CARRIGAN

A S H L E Y   C A R R I G A N

Suttogó-völgy

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Első fejezet

1906

GLASTONBURY

ANGLIA

A VIDÉKI ÉLET SZERELMESEI a legmélyebb meggyőződéssel vallották, hogy nincs szebb a természet nyújtotta háborítatlan nyugalomnál. A világ minden kincséért sem ismerték el, mennyire siralmasan távol esnek a társasági élet nyüzsgő fellegvárától, Londontól, ám folyton ott motoszkált bennük a bosszantó gondolat, hogy mindenről csak késve értesülnek, legyen szó hírekről, botrányokról vagy a legújabb divathóbortról.

Márpedig mit ér egy összejövetel néhány igazán érdekfeszítő pletyka nélkül?

A legutóbbi szenzáció a nagy, áprilisi földrengés volt San Franciscóban, ami romba döntötte a várost, és sok ezer embert tett hajléktalanná. Amerikát óriási távolság választotta el a vidéki, angol társaság mindennapjaitól, a tragédia kielemezése mégis hetekre eleendő beszédtemát adott, főleg, hogy két családnak is rokonaik éltek a katasztrófa sújtotta városban.

Nemrégiben pedig, a helyiek nagy meglepedésére, olyan esemény bolygatta fel a kedélyeket, ami kimeríthetetlen munícióval látta el a pletykálkodókat.

Új lakók költöztek a Suttogó-völgybe, és már a puszta megjelenésükkel is rengeteg kérdést vetettek fel a környékbeliekben. Kik ők? Honnan érkeztek? Mi hozta őket éppen a vadregényes, mítoszokkal átszótt völgybe?

A jól értesültek már hetekkel a beköltözés előtt tudni vélték, hogy az új tulajdonosok Észak-Angliából települtek át. A helyiek érdeklődve várták, vajon ki lehet a titokzatos grófné, aki majd újdonságot és színt hoz közejük, és aki minden valószínűség szerint egy idősebb hölgy lesz.

Arra senki sem számított, milyen alaposan melléfnak a találgatásokkal.

A Suttogó-völgy új gazdája korántsem volt éltes korúnak mondható. Épp ellenkezőleg: Lady Catherine Ashby elbűvölő, harmincesztendő fiatalasszony volt, és özvegy. Már önmagában e két dolog feltüzeltelte a környékbeliek kíváncsiságát.

A hölgy azonban nem igyekezett kielégíteni a pletykaéhségüket. Visszavonultan, valósággal elzárkózva élt a családtagjai körében. Nem vett részt a társasági összejöveteleken, teadélutánokon, táncestélyeken, nem járt a hölgyek jótékonyági egyletébe, de még templomba sem. Nem fogadott látogatókat, és nem fordított időt arra, hogy összebarátkozzon a szomszédsággal. Feltűnt ugyan nyilvános helyeken – a vásáron, a ruhaszalomban, valamint a pünkösdi ünnepeken –, de semmiféle hajlandóságot nem mutatott a társalgásra.

Lady Ashbyt olyan elfoglaltságok kötötték le, melyeknek vajmi kevés közük volt a bálkokhoz és egyéb, hasonlóan kellemes tevékenységekhez.

De mi lehetett ez?

Míg az alacsonyabb sorban élő nők dolgoztak, addig egy nemes hölgy egyedüli életcélja, érvényesülésének egyetlen elfogadott módja a szerencsés házasságkötés volt. A fiatal lányok mindent elkövettek ezért. Elszántan tanultak énekelni, hangszeren játszani, kézimunkázni, ügyesen kártyázni, háztartást irányítani. Arra készültek, hogy tökéletes, odaadó feleségek legyenek, majd gyermekeket neveljenek. Mi kellhet ennél több a boldogsághoz?

Máshol ugyan akadtak haladó szellemű, lánglelkű ifjú hölgyek, akik elég elszántságot éreztek magukban ahhoz, hogy az elméjük pallérozását tűzzék ki céljuknak. Az orvosi vagy ügyvédi hivatás kihívást jelentett számukra, noha szembe kellett nézniük a társadalom rosszallásával, amely önállóságra való törekvésüket botránynak ítélte. Ám Glastonbury tisztos polgárainak nem borzolta efféle eset a kedélyét.

Itt nem voltak szüfrazettek. A környéken minden hajadon és lányos anya gondolatai a házasság körül forogtak. Minden számításba jöhető, nőtlen férfiemberre kiterjedt a figyelmük, kortól függetlenül. Mivel egymás riválisaiként versengtek, ügyeskedtek, hogy elnyerjék egy-egy jómódú úriember figyelmét, külön szerencsének tartották Lady Ashby özvegyi minőségét.

Sajátos nézőponttal és némi irigységgel, az özvegyek sorsát elrendezettnek tekintették. Számukra már nem sok újdonságot és meglepetést tartogathatott a jövő. Részüik volt boldogságban, szomorúságban, nem várták el tőlük, hogy szépek, szórakoztatóak legyenek. Ellenkezőleg. Szinte kötelezőnek érezték, hogy némi finom melabú lengedezzen körülöttük.

Hiszen mit kínálhat még az élet egy asszonynak, aki elvesztette a társát és támaszát?

A fiatal hajadonok sem tekintették őket vetélytársnak, elvégre egy tisztességes férfi nem tervezheti a jövőjét és nem alapozhatja a család-alapítási terveit más nemesember hátrahagyott özvegyére. Az ilyen asszonyok szíveskedjenek hát átengedni a helyet a még férjezetlen hölgyeknek, hogy ők is részesülhessenek a házaselet szépségeiből.

Az özvegyek számára az illendő viselkedés visszafogottságot, szerénységet és némi bölcsességet jelentett. Örömtelen mindennapjaikba a társasági élet nyújtotta lehetőségek, a jótékonykodás és a gyermekeik megfelelő neveltetéséről való gondoskodás hozhatott kevés fényt. Ez volt az általános szemlélet.

Ha nincs annyi előítéletük és elvárásuk, előbb észrevehették volna, hogy Lady Ashby korántsem ilyen özvegy.

Minden bizonnyal igen nagy felháborodásra adott volna okot, ha tudják, hogy botrányos módon épp önálló életre rendezkedik be.

Mindeközben túlságosan lefoglalták saját gondolatai, semhogy a másokra gyakorolt benyomással törődjék. Így arról sem volt fogalma, hogy a szomszédos birtokon élő Mrs. Williams komolyan elhatározta, hogy elnyeri a barátságát és jóindulatát.

A Williams család közvetlenül az özvegy grófné melletti birtokon élt. A Rouge Manor valamelyest szerényebb területet ölelt fel, mint az udvarház, és kevésbé volt nagyúri. Mrs. Williams maga sosem számított szépnek a szó klasszikus értelmében, de határozottságával ügyesen pótolta esetleges hiányosságait. Igaz meggyőződéssel vallotta, hogy a családi összetartás mindenekfelett áll, és valamennyi felmerülő problémát megoldja, amelyet az élet gördíthet az ember útjába.

Mrs. Williams nem állhatta a titkokat, rejtélyeket, szeretett a dolgok végére járni. A kíváncsisága nagy erővel hajtotta előre minden,

a figyelmét felkeltő ügyben. Már három hónap is eltelt, mióta a szomszédos birtok új gazdára lett, és ő még nem találkozott a háziakkal. Kötelességének érezte a látogatás kezdeményezését, mert szentül hitte, hogy a szomszédokkal jó viszonyt kell ápolni. A kíváncsisága még azt az illemszabályt is felülírta, miszerint a grófnénak illetett volna megtennie az ismerkedés első lépését, s nem neki.

– Nem gondolnám, hogy tovább kellene várnunk, Mr. Williams – jelentette ki férjének egy szép, nyári napon.

– Mire készül, kedvesem? – kérdezte Paul Williams a könyvből felpillantva.

– Természetesen egy udvariassági vizitálásra Lady Ashbynél.

– Nem állíthat csak úgy be hozzájuk, mikor senki sem hívta! Tapintatlanság volna – figyelmeztette Mr. Williams a nejét.

Az asszony legyintett. A mozdulat könnyedségéből látszott, hogy Mrs. Williams gyakorta alkalmazta, ha a férje okvetetlenkedett.

– Ugyan! Ha erre várnánk, sose ismernénk meg őt. Ki hallott már ilyet, hogy a szomszédságban élők nem tartják a kapcsolatot?! Ez nagyon nem járja, különösen itt nálunk. Talán valami rejtegetnivalója van a grófnénak, máskülönben miért élnének ilyen visszavonultan?

– Ön rémeket lát, és nem létező titkokat sejt minden mögött, amiről még nem sikerült eleget kiderítenie. Nem való a tolakodás, hagyja őket békén! Majd ha elérkezettnek látják az időt, bizonyosan megjelennek a társaságban – jegyezte meg a férj.

Margaret Williams bosszúsan felsóhajtott.

– Ha magán múlna, ez még évekig is eltartana.

– Kegyed türelmetlensége akár visszafelé is elsülhet. A magas rangú emberek, kiváltképp a hölgyek, nem szeretik, ha nyomást gyakorolnak rájuk.

Az asszony felszegte az állát.

– Márpedig én holnap meglátogatom a Suttogó-völgy udvarházát! Elinort is magammal viszem, hadd láthasson egy igazi grófnét.

Mr. Williams nem tiltakozott, tudta jól, hogy ügyis hiábavaló kísérletezés volna.

Másnap az asszony befogatott a kocsi elé, és lányával, Elinorral felkeresték a szomszédos birtokot. Már az előtérben elkerekedett a szemük, és később, a szalonba lépve valósággal leesett az álluk a berendezés és a dekoráció igényességét látva. Nem is annyira a jólét megnyilvánulása nyűgözte le őket, hanem a letisztult ízlésről árulkodó, visszafogott elegancia.

Ám igazán csak akkor lepődtek meg, amikor az ajtón belépett a ház úrnője. Lady Ashby magas, karcsú asszony volt, fényes, sötét haját vaskos fonatokban, a fejére tűzve viselte. Nem túloztak a szépségét dicsérő mendemondák. Bőre halovány volt, szinte sápadt, szeme haragoszöld, telt ajka halványpiros, akár a dércsípte rózsza. A tekintetében erő volt, ami óva intette az embert attól, hogy össze-tűzésbe kerüljön vele. Nagyon egyszerű, barna selyemruhát viselt, semmi hivalkodó nem volt rajta, se egy fodor, se csipke, de még ékszer se.

A hölgyek kölcsönösen szemügyre vették egymást. Margaret Williams kissé testesebb asszony volt, szőke hajába ősz szálak vegyültek, kék szeme élesen villogott színtelen szemöldöke alatt. Lánya, Elinor jóval csinosabb volt, ő az édesapja szerencsésebb külsejét örökölte. Szőke volt és kék szemű, akár az anyja, de a hasonlóság ezzel véget is ért. Ilyen erős egyéniségű asszony mellett a lány csak másodhegedűs lehetett. Sokkal visszafogottabb jelleme kedvessé és szeretetűvé tette.

A grófné közelebb jött.

– Miben segíthetek? – kérdezte.

– Lady Ashby, Mrs. Williams vagyok, ő pedig a lányom, Elinor. A szomszédos Rouge Manorból érkezünk. Talán már látott minket a távoból. Engedelmeivel, az idősebb jogán, vettem a bátorságot eljönni. Úgy éreztem, kötelességem meglátogatni önt, miután tavasztól itt lakunk egymás mellett, és még szót sem váltottunk – mosolygott Mrs. Williams, és remélte, hogy a szavai jótékonyan palástolják az igazságot, miszerint a kíváncsisága vezérelte.

– Üdvözlöm, asszonyom! Miss Williams! Ne álldogáljunk itt! Kérem, foglaljanak helyet! – intett a grófné, és teát hozatott mindnyájuknak. – Meglep a látogatása, Mrs. Williams, de nem bánom. Tudnia kell, hogy mi csendesen, visszavonultan élünk, és nem is kívánunk ezen változtatni. Nincs ebben semmiféle elutasítás, csupán a nyugalunkat védelmezzük.

– Önök fiatal emberek. Milyen szomorú, hogy nélkülöznek minden mulatságot!

– Miből gondolja, hogy híján vagyunk a mulatságnak? Nem mindenkinek ugyanaz az elfoglaltság nyújtja a szórakozást. Biztosíthatom, nem unatkozunk – nézett az asszonyra a grófné szép ívű, fekete szemöldöke alól.

– Ó, persze hogy nem! Nem is gondoltam ilyesmire – mentegetőzött Mrs. Williams. – Kérem, ne vegye tolazkodásnak, hogy felhozom a témát, de tudnia kell, hogy mi itt mindnyájan szeretnénk jobban megismerni önöket. Két hét múlva bált rendezünk, és nagy megtiszteltetés volna, ha ön és a kedves családtagjai elfogadnák a meghívásunkat.

A grófné lassú mozdulattal visszahelyezte a teáscsészéjét a tálcára, majd felpillantott.

– A húgomnak kímélnie kell magát minden izgalomtól, így őt máris ki kell mentenem. Gyengélkedik, és az orvos eltiltotta mindenféle megterhelő foglalatosságtól.

– Tehát betegeskedik a kedves testvére?

– Nem nevezném betegségnek. Egy ideig most nyugalomra és sok pihenésre van szüksége. Ahogy gyakorta előfordul a nőkkal az ő állapotában.

Mrs. Williams mindent értőn bólintott.

– Igazán sajnálatos, de természetesen érthető. Mielőbbi jobbultást kívánok neki.

– A testvérem nevében is köszönöm, Mrs. Williams.

– Nos, akkor nem marad más, mint hogy önnek kell képviselnie a háza népét, Lady Ashby.

A grófné már éppen kifejezésre akarta juttatni, hogy nem hajlandó engedni a nyomásnak, amikor váratlanul az eddig hallgatag Elinor szólalt meg:

– Kérem, fogadja el a szüleim tiszteletteljes invitálását, és jöjjön el a bálra! Az emberek kíváncsiak, és mindenféle légből kapott ostobaságot találnak ki önökről. Titkot sejtenek, pedig semmi okuk rá. Nagy örömünkre szolgálna, ha jobban megismerhetnénk, és baráti viszonyt alakíthatnánk ki önökkel.

A lány kedves szavai és anyjáénál jóval szerényebb fellépése meggyőzte a grófnét, és úgy határozott, mégiscsak enged a kérésnek.

– Miss Williams, ön képes elérni nálam, amit csak igen keveseknek sikerül. Megköszönöm, egyúttal el is fogadom a meghívást.

A továbbiakban szokványos, hétköznapi témákról szolt a társalgás, mint a ház előnyös fekvése, vagy a beköltözés nehézségei, a kert szépsége és a kellemes időjárás.

A látogatás után Mrs. Williams elégedetten távozhatott, hiszen elérte, amiért jött. Magáénak tudhatta a diadalt, hogy a társaságból elsőként az ő meghívását fogadta el a grófné. Lady Ashbyt rokonszenvesnek találta, jó benyomást szerzett róla, elismerte, hogy

roppant művelt, szép asszony, és az ismerősei körében máris ódákat zengett a ladyról.

Catherine Ashbyt nem hozta különösebben lázba a bál. Ugyanakkor belátta, hogy bármilyen kényelmes is, a végtelenségig nem folytathatja a remete életmódot. Pár rövidre szabott nyilvános megjelentéssel kielégíti a kíváncsiskodókat, és ezzel elintézettnek tekintheti a társasági életet. Nem vágyott emberek közé menni, üres, semmitmondó és felesleges csevegésekbe bocsátkozni.

Catherine hat éve volt özvegy. Fiatalon, tizenkilenc esztendősen lépett házasságra George Ashby gróffal, és élt vele a legnagyobb szerelemben, boldogságban. Míg egy nap a férfi szerencsétlen lovasbalesetben szerzett fejsérülése miatt hirtelen elhalálozott. Csupán öt felhőtlen esztendő jutott nekik osztályrészül. A grófné ifjú özvegyként beletemetkezett a gyászba, elmerült a veszteség fekete tengerében. Megjárta a poklok mélyét, megküzdött a magány szívet szaggató démonaival. Mivel nyilvánosan nem volt illő viselnie a fájdalmat, akkoriban vonult vissza mindennemű társasági megjelentéstől.

Majd miután megvívta a maga harcát a gyásszal, hűvösebb, visszahúzódóbb, távolságtartóbb, de erősebb asszonyként állt fel újra.

Magára maradt, így saját kezébe kellett vennie az élete irányítását, a pénzügyeket és minden egyebet, mely dolgokkal általánosságban a férfiak foglalkoztak. A szülei korai halála hamar felelősségtudatra és józanságra nevelte. Nem volt többé valakinek a lánya, felesége, akit irányítanak, fel kellett ismernie, hogy kizárólag önmagára számíthat, ha talpon akar maradni. Jót tett neki, hogy az önállóságra kényszerült, mert ez valamelyest más, kevésbé sötét irányba terelte a gondolatait.

Jelentős vagyon felett rendelkezett, és bár nem kellett minden pénzügyi és üzleti tranzakcióról neki személyesen döntést hoznia, mégis mindent ő felügyelt.

Többé nem gondolt a szívére, tán nem is volt szíve, csak egy üresen kongó mellkas, amelyben fekete csend honolt. Képtelenségnek érezte, hogy a szerelem valaha még tüzet tudna csiholni a lelkében, épp ezért elutasította még a lehetőségét is, mintha ezzel akarná megvédeni magát a további fájdalomtól.

A férje halálát követően a nemesi címet minden hozadékaival együtt George unokabátyja, Alister Ashby örökölte.

Szigorú és vaskalapos ember volt, aki meggyőződéssel hitte magáról, hogy nemcsak a birtok és a javak felügyelete szállt rá, de az özvegy fölötti gyámkodás kötelessége is. Eleinte még részvételt viselkedett, tisztelte az asszony gyászát, azután mind erőszakosabban igyekezett ráerőltetni a gondoskodását. Vonatkozott ez a vagyonezelésre tett kísérletekre és az érzelmi nyomásra is.

Nem volt kellemesnek mondható ember, se külsőre, se természetre, de olyan önbizalommal rendelkezett, hogy azt képzelte, feltétlenül igényt tarthat Catherine érdeklődésére, és a maga módján udvarlásba kezdett.

Ennél terhesebb dolgot el sem tudott volna gondolni az asszony. Sosem kedvelte, ha valaki bármit is meg akart szabni neki, elvégre erős egyéniség volt, aki a saját elképzeléseit követte. A kínos udvarlás kifejezetten ellenére volt, és elérkezett a pillanat, amikor kertelés nélkül vissza kellett utasítania Alistert.

A férfi vérig sértődött, és figyelmeztette Catherine-t, hogy fogalma sincs róla, mekkora megtiszteltetésben van része, amiért őt szemelte ki élete párjául, továbbá emlékeztette, hogy csakis előnye

származhatna ebből a frigyből. Azt sem leplezte, mennyire komoly tervei voltak az asszony vagyona feletti, teljes körű felügyelet megszerzésével.

Cathy elképedt ennyi önhittségtől, és kerek perec visszautasított bármiféle atyáskodást, gondoskodást és házassági ajánlatot. Kijelentette, hogy köszöni szépen, nincs szüksége segítségre, tanácsokra, és elképzelhetetlen, hogy bensőséges érzelmeket csikarjon ki magából a férfi iránt. Ekkor érett meg benne az elhatározás, hogy ki kell szabadulnia a környezetből, ahol addig élt. Nem volt tovább maradása a régi lakhelyén, ahol elkerülhetetlenül folyton Alisterbe botlott.

Levegőre volt szüksége, és szabadságra.

Egyetlen öröme volt az életben, hat évvel ifjabb testvérhúga, Vivienne. A grófné teljes odaadással szerette a testvérét, még kicsapongó életmódra hajlamos férje, Dixon Hanning ballépéseit is hajlandó volt elnézni.

Mr. Hanning jóképű, vidám természetű fiatalember volt, de a felelősségérzet valamilyen okból teljességgel hiányzott az erényei közül. Megegett, hogy belefeledkezett a baráti összejövetelekbe, és jócskán felöntött a garatra, vagy kártyán némi adósságot halmozott fel, amire nem volt saját fedezete. Szeretett mulatni és vidám társaságban időzni, a neje nélkül is. Mentségéül szolgált, hogy őszintén szerette Vivienne-t, és elhalmozta a figyelmességével.

A házaspár nehéz időszakot tudhatott maga mögött. Az asszony első terhessége balszerencsésen megszakadt, Vivienne elvetélt.

Catherine, mivel amúgy is új otthont keresett, menekült a régi kastélyból, az emlékek elől, felajánlotta a húgáéknak, hogy tartsanak vele. Mint mondta, mindannyiuknak jót fog tenni a

környezetváltozás és egymás támogató közelsége, szeretete; minde- nekfelett pedig így megszabadulhatott Alistertől is.

Vivienne alig pár hónapja ismét áldott állapotba került, és az or- vos szigorú utasítására kímélnie kellett magát, hogy a várandóssága zavartalanul folyhasson le. A Hanning házaspár is új házat keresett gyarapodó családjuk számára, mindössze a gyermek születéséig ad- tak maguknak haladékot a függetlenedésre.

Vivienne természetre alig hasonlított szeretett nővére. Ő nem tartotta magát olyan erősnek és hajlíthatatlannak, tisztában volt sa- ját jellemének gyengeségeivel. Külsőségekben is eltért a testvérétől. Majd hét centiméterrel alacsonyabbra nőtt, a haja világosabb árnya- latokban játszott, a szeme barna volt.

Fájt a nővérét szomorúnak és magányosnak látnia, elfogadni, hogy lemondott a boldogság reményéről. Gyengéd gyözködéssel igyekezett hát rávenni őt, hogy próbálkozzék nyitottabban fordul- ni az élet nyújtotta, új lehetőségek felé.

– El kell menned a bálba, Cathy! Kedves gesztus Williamséktől, hogy meghívtak – mondta Vivienne.

A kitárt ablaknál állt, és a gyönyörű kertet nézte, míg nővére a rózsákat rendezgette a vázában. Már nem viselt fűzőt, alakján kez- dett meglátszani az állapota. Esze ágában sem volt elszorítani ma- gát, kényelmetlennek érezte. Nem nagyon mozdult ki otthonról, így tehetett magának ennyi engedményt.

– Szemernyi kedvem sincs hozzá, elhiheted – morogta Catherine.

– Mi történhet? Legfeljebb jól érzed magad. Talán nem volna olyan szörnyű. Ideje kimozdulnod, emberek közé menni, csevegni és bezsebelni a kedves bókokat – mosolygott Vivienne.

– Nincs szükségem bókokra – húzta el a száját az idősebb nővér, majd felszisszent. – Aú!

Egy éles és alattomos tűske a bőrébe fúródott, és vér serkent az ujjbegyéből. Szájához kapta a kezét, és lenyalta a vért.

– Talán még táncolsz is, és megtörténhet, hogy találkozol pár érdekes emberrel. Rád férne a kedélyes beszélgetés valaki mással is, mint Dixon vagy én. – Vivienne odalépett mellé, hogy megnézze az apró sérülést.

Egy pillantást vetve a tűhegynyi, piros pöttyre, látta, hogy nem komoly a baj. Ha már a kezében tartotta Cathy ujjait, kedvesen megszorította.

– Azt akarom, hogy szabadulj ki ebből a kalitkából, ebből az elegáns börtönből, ahová önként zárkóztál be! Tudom, hogy itt biztonságban érzed magad, de látom, hogy nem vagy boldog.

– Boldog, Vivi? Az én boldogságom elúszott, amikor George meghalt. Ne beszéljünk erről, kérlek! – húzta vissza a kezét Cathy.

– Bár veled tarthatnék én is! Egy pillanatig sem engedném, hogy kimérten álldogálj magadban, és idő előtt távozz arról a bálról, anélkül, hogy táncolnál, vagy akár egy pohár puncsot innál! Mert tudom, hogy ezt fogod tenni.

– Nem vagyok abban a helyzetben, hogy úgy viselkedjek, mint a hajadon leányzók. Aligha hiszem, hogy ezek között az emberek között egy is akadna, akinek épp az én társaságom hiányzik. Csak egy grófnét akarnak látni életnagyságban, hogy kibeszélhessék a ruhámat, az ékszereimet, amiket viselek, és tudom is én, mit még.

– Majd Dixon gondoskodik róla, hogy jól töltsd az estét.

– Dixon? – vont a szemöldökét Catherine.

– Attól, hogy én nem mehetek, őt még nem kell okvetlenül megfosztanunk a lehetőségtől, hogy szórakozzon. Egy férfinak kell adni ennyi szabadságot, és ne feledjük, hogy neked is elkél egy kísérő.

– Továbbá nem bánod, ha szemmel tartom, igaz-e?

– Kellemeset a hasznossal. Melletted jó kezekben lesz, és nem merül el a mulatozásban – mosolygott Vivienne.

– Úgy tűnik, ehhez az elhatározásodhoz ragaszkodsz.

– Úgy van. Ne is ellenkezz!

A két hét sebesen elrepült, sokkal gyorsabban, mint azt Williamsék szerették volna. Minden idejüket és figyelmüket lekötötte a bál szervezése. Tökéletességre törekedtek. Egy ilyen vidámnak ígérkező eseményt mindenki türelmetlenül várt.

Williamsék kiváló munkát végeztek, a bálterem díszítése, a frissítők kínálata és felszolgálása, valamint a zenészek játéka mind-mind kifogástalanra sikerült. Gyertyák tucatjai világítottak mindenütt, a vázákban színes virágcsokrok illatoztak, kézzel festett porcelántál-cákon ínycsiklandó étek várta a megéhező vendégeket. Mindenki tisztán hallhatta Mrs. Williams büszke és kellő időben elejtett megjegyzését, miszerint Lady Ashby, kedvessége jeléül, saját legszebb, frissen vágott rózsáiból küldetett neki a dekorációhoz.

– Micsoda remek asszony! Milyen figyelmes gesztus! – lelken-dezett.

A környékről sok nemesember jelent meg, lassan meg is telt a terem. A fényezett parkettán táncosok forgolódtak, lépteik koppanása, a zene csengése és az összefolyó beszélgetések óriási hangzavart keltettek. Mégis az egész olyan bűgő-zsongó egyveleget alkotott, amely kellemes és könnyed hangulatot teremtett. Mindenki láthatta, hogy a vendéglátás a legnagyobb dicséretet érdemli, még a kritikus hajlamúak sem találhattak kivetnivalót.

Az összes jelentősebb család képviseltette magát. Williamsék igyekeztek jó természetű, tiszteletre méltó embereket összehozni, olyanokat, akik ellen nem merülhet fel semmilyen kifogás.

Mrs. Williams már maga köré gyűjtötte az állandó hölgytársaság legfontosabb tagjait, hogy pihegve elpanaszolhassa nekik, mennyi vesződésbe került mindent megszervezni. Ugyanakkor biztosította őket, hogy természetesen mindezt örömmel tette, és a fáradozás mit sem számít. Csak az a fontos, hogy mindenki jól érezze magát, és mulasson. Igyekezett úgy ügyeskedni, hogy lehetőleg senki ne maradjon túl soká táncpartner nélkül. Férje rosszálló pillantással jelezte felé, ha úgy érezte, túllépi a hatáskörét.

Elinor Williams is ott forgolódott a vendégek között. Igyekezett, hogy édesanyja hasznára legyen, és bájosan beszélgetett. Olykor körbejáratta a tekintetét a zsúfolt termen, és a bátyja után kutatott.

Nem kellett sokáig keresgélnie, hogy megpillantsa Christophert a Seymour lányok társaságában. A fiatalember éppen ekkor zsebelhette be a hölgyek elismerő, gyönyöző kacagását valamelyik szellemes megjegyzéséért jutalmul. Sütkérezett a rajongásuk fényében, kiélvezte minden pillanatát, hogy hatással van a nőkre.

Tehette, hisz minden adottsággal rendelkezett hozzá: tetszetős külső, megnyerő egyéniség és figyelemre méltó jövedelem. Magas, szőke hajú, kék szemű férfi volt, színeit édesanyjától örökölte, de vonásait, akárcsak a húga, az édesapjától. Vonzerejének tökéletes tudatában, úri könnyedséggel forgolódott a társaságban, kereste a számára megfelelő partnert, akit élete párjául választ majd, elsősorban az igen erős szülői nyomásra. Ha rajta múlik, még nem sietette volna a nősülést, ahhoz túlzottan élvezte a szabad legényéletet, de tudta, már nem sokáig halogathatja, hogy eleget tegyen a kötelességének. Nem szívesen hazardírozott a szülei jóindulatával, különösen nem az öröksége kontójára.

A három Seymour kisasszony nevetgélve akarta kicsikarni belőle, hány hölgytel tervez táncolni ezen az estén, amikor Christopher

észrevette Elinor kutató pillantását. Tekintete találkozott a hűgá-
éval, és mosolyogva felé biccentett. Ám ekkor történt valami, ami
elvonta a figyelmét.

A komornyik bejelentette az újonnan érkezett vendégeket.

Christopher a terembe lépő személyek felé nézett, és egyszeriben
meg is feledkezett a körülötte álló három ifjú hölgyről. Rajta kí-
vül még sokan jártak hasonlóan, többen érdeklődve és kíváncsian
figyelték, ahogy a frissen érkezett vendégek beléptek a szélesre tárt
ajtószárnyak között.

Magas, fiatal férfi állt ott, barna, hullámos haját oldalra fésülve
viselte. Kifogástalan eleganciája és kellemes arca máris tetszést ara-
tott a báméskodó hölgyek körében. Vidám tekintetét körbefuttatta
a társaságon, érdeklődve méregette az arcokat.

A hölgy az oldalán a legcsodásabb árnyalatú, bordó ruhát visel-
te. Idegenként állt ott, és tűrte, hogy az emberek bámulják, ő maga
azonban elnézett mellettük.

Mrs. Williams, férjét jócskán megelőzve, máris odasietett, és szé-
les mosollyal, fennhangon üdvözölte az érkezőket.

– Jó estét, Lady Ashby! Micsoda megtiszteltetés! Már csak önök-
re vártunk. – És az asszony végeláthatatlan szóáradattal dicsérte a
grófné ruháját, kedvességét, és még ki tudja, mi minden sorra nem
került volna, ha a férje közbe nem lép.

Mr. Williams a maga udvarias modorában köszöntötte a vendé-
geket, és azonnal felajánlotta, hogy bemutatja őket a jelenlévők kö-
zül néhány barátjának.

– Tudnia kell, kedves Lady Ashby, hogy a feleségem igazán min-
dent elkövetett, hogy az itteniek kíváncsiságát feltüzelje ön iránt.
Így számolnia kell vele, hogy a vendégeim mindent tudni akarnak
a Suttgó-völgy lakóiról.

– Nem tudtam, hogy a nyugodt, vidéki élet, amelyet a családdal választottunk, ilyen érdeklődésre tarthat számot – jegyezte meg Catherine.

– Készüljön fel, hogy itt vidéken semmi sem maradhat titokban! Az emberek, jobb híján, különös örömeiket lelik a pletykálgatásban. A magam részéről nem sokra tartom az ilyesmit – mosolygott a férfi.

Mrs. Williams magához intette a gyermekeit. Elinor már ott is volt, hogy köszönthesse a ladyt és kísérlőjét, akinek hamar kiderült a kiléte.

Christopher gyorsan a Seymour kisasszonyok elnézését kérte, és a szüleikhez sietett. Megállt az édesapja mögött, így most egészen közelről láthatta a szép hölgyet.

– Lady Ashby, engedje meg, hogy bemutassam a fiamat, Christophert! – Mr. Williams úgy lépett, hogy a fiatalember éppen szembekerülhetett a vendégekkel.

– Édesanyámtól már sok dicséretet hallottam kegyedről, de a valóság sokkal tökéletesebb, mint bármilyen leírás, Lady Ashby – hajtott fejet Christopher Williams, majd Mr. Hanningnek is bemutatkozott.

A két fiatal férfi láthatóan már az első perctől összhangba került. Dixon Hanning máris kapott az alkalmon, és megkérte az ifjabb Williamst, hogy vezesse őt körbe a teremben. Christopher egy pillanatig viaskodott önmagával, mert szívesebben maradt volna Lady Ashby közelében, de anyja egyetlen figyelmeztető szemvillanása elegendő volt, hogy csatlakozzon Hanninghez.

Margaret Williams izgalomtól kipirult orcával fordult a grófnéhoz.

– Hogy szolgál a kedves húga egészsége? Remélem, jól viseli a megpróbáltatásokat.

– Ó, igen, köszönöm kérdését. Vivienne húgom remekül érzi magát, és őszintén sajnálja, hogy nem jöhetett el – válaszolt Catherine.

– Kérem, adja át neki szívből jövő jókívánságaimat! Bízom benne, hogy hamarosan őt is megismerhetjük személyesen – ajánlotta Mrs. Williams előzékenyen.

Catherine megdöbbsent. Ilyen nyíltan még senki sem akart kedvességgel meghívást kicsikarni belőle. Mielőtt azonban válaszolhatott volna, az asszony maga mellé intette a lányát.

– Gyere, Elinor, kínáld meg egy kis puncossal a grófnét! Bizonyosan jót fog tenni pár korty hűsítő. Ó, nézd csak! Christopher már el is ragadta Mr. Hanninget. Helyes. Most, ha megbocsát, Lady Ashby, pár percre a lányomra bízom önt. – Azzal otthagya őket, és a többi vendéghez sietett.

Háziaszonyként nem volt könnyű dolga, hiszen mindenkire egyformán igyekezett odafigyelni.

Catherine kissé fellélegzett.

– Csodálatos házban élnek, Miss Williams, ez a terem lenyűgöző. A díszítés hozzáértésre és remek ízlésre vall – kezdte, hogy könnyedebb hangnemben csevegessen a fiatal nővel.

Elinor elmosolyodott. Roppant bájos teremtés volt, és világos színeivel, halványkék ruhájában épp ellentéte a sötét hajú, sötét ruhás Catherine-nek.

– Az édesanyám mindig mindent elkövet, hogy tökéletesen megfeleljen az elvárásoknak, és minket is így nevelt a bátyámmal.

– Nagyon izgatottnak látszik.

– Természetesen. Egy ilyen bál megszervezése és lebonyolítása még neki is megpróbáltatás. Ön módfelett boldoggá tette azzal, hogy eljött ma este, Lady Ashby.

Catherine kicsit közelebb hajolt hozzá.

– Ez csakis az ön érdeme, Miss Williams.

A lány oldalt pillantott.

– Nem kedveli a bálakat?

– Nem igazán. De a viláért sem sértenék meg egy visszautasítással ilyen kedves és előzékeny embereket, amilyenek ön és a családja.

Mr. Williams lépett hozzájuk.

– Nos, Lady Ashby, tartson velem, hogy bemutathassam a többieknek! – mosolygott.

Catherine hagyta magát körbevezetni a házigazda által. Rengeteg ember nevét kellett volna megjegyeznie, de a felénél elveszítette a fonalat, és csak az arcokra tudott koncentrálni. A felé irányuló leplezetlen figyelem egy idő után már nem zavarta annyira. Mr. Williams rendületlen kitartással mutatta be sorra a vendégeket, mindenkihez intézett pár kedves szót, a hölgyek megkapták a maguk bókjait.

Az este sokkal kellemesebben alakult, mint azt Catherine remélte. Láta, hogy Dixon is jól szórakozik az ifjabb Williams társaságában, akinek a tekintete az illónél gyakrabban vándorolt felé. A táncoló párok mind jobban belemelegedtek a pörgésbe, forgolódásba, a zene is csodásan szólt. A teremben egyre elviselhetlenebb lett a meleg, hiába tárták szélesre az ablakok szárnyait.

Mikorra lassan körbeérték a vendégseregen, és nagyjából mindenki bemutatása megtörtént, Catherine szükségét érezte egy hűsítő italnak. Elinor készségesen kínált fel neki egy pohárkával a puncsból.

Ekkor a legidősebb Seymour lány csatlakozott hozzájuk. Mary-Anne Seymour magas, karakán hölgy volt, vonásai élesek, ám így is kellemesek. Középbarna, súlyos hajtömegét kontyba tűzve viselte. Hideg, vízkék szeme szinte ragyogott. Még hajadon volt, de a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

családjában mindenki arra várt, hogy végre megtalálja a megfelelő partit, hiszen két fiatalabb húga is eladósorba lépett már. Szívesen összebarátkozott volna a grófnéval, és ezt nem is igyekezett titkolni.

– Lady Ashby! – szólította meg. – Nem várhatok tovább, muszáj megosztanom önnel a jó hírt. A szüleim egy hét múlva, szombaton kerti ünnepséget rendeznek a birtokon, és feltétlenül elvárjuk önt. Kérem, mondjon igent!

Catherine kettőt pislantott meglepetésében. Ő csak egy bálra jött el, de úgy tűnt, máris beindult a gépezet, és elragadta őt.

– Miss Seymour, aligha hiszem, hogy el tudnék menni. Nem áll szándékomban kiterjedt társasági kapcsolatokat fenntartani, mivel kevésbé van módom és lehetőségem ápolni azokat – mentegetőzött.

Azonban a lány nem engedte ki ilyen könnyen a karmai közül.

– Ragaszkodom hozzá, hogy eljöjjön. Remekül fogunk szórakozni! Nem bánja meg, biztosíthatom – kérlete Miss Seymour, és felvillantotta legszebb mosolyát felé.

Váratlanul Christopher Williams állt meg mellettük. Mary-Anne tekintete a férfira rebbent, amiből Cathy azonnal levonta a következtetést: Miss Seymour esetleges listáján előkelő helyen szerepelt a férfi.

Mary-Anne azonnal kapott az alkalmon, és segítségül hívta a fiatallembert.

– Mr. Williams, kérem, legyen a szövetségesem, és nyerjük meg együtt Lady Ashbyt, hogy jöjjön el a szombati kerti partira!

A férfi megnyerően elmosolyodott, és a grófnét nézte, miközben Mary-Anne-hez intézte szavait.

– Miből gondolja, Miss Seymour, hogy az én szavam meggyőzően hat ebben az ügyben? Bár így volna!

– Mégis kérem a támogatását – erősködött a lány.